

nec ideo due dilectiones sunt i trinitate. qz dilectio que pprie spūs sanctus est. est dilectio que trinitas est. nō tñ ipsa trinitas est. sicut spūs sanctus est essentia que trinitas est. nō tñ ipse trinitas est. Ita in trinitate sapia est que est pater et filius et spūs sanctus. que ē essentia diuina. et tñ filius est sapia que nō est pater vel spūs sanctus. Nec ideo due sapie ibi sunt qz sapia que pprie est filius. est sapia que est trinitas. ipsa tñ nō est trinitas sicut filius est essentia q̄ est trinitas. ipse tñ nō est trinitas.

¶ Qua rōne pater nō dicitur sapiens ea sapientia quaz genuit eadem videt̄ debere dici q̄ non sit diligens pater vel filius dilectione qua ab vtroqz pcedit.

¶ Preterea diligēter

notandū est q̄ ea rōne qua pater nō dicitur sapiens ea sapia quā genuit. videt̄ fore dicendum q̄ pater nō diligit filium vel filius patrē ea dilectione que ab vtroqz pcedit. f. que p pzie spūs sanctus est. Sicut em̄ idem est deo sapere qd̄ esse. ita est ei idē diligere qd̄ esse. Ideoqz sicut negat̄ pater esse sapiens sapia quam genuit. qui si ea diceret̄ sapiens. non ipsa ab eo. s; ipse ab ea intelligeret̄ esse. Ita videt̄ nō debere pcedi q̄ p̄ v̄ filius diligit dilectione que tñ spūs sanctus est. qz si ea diligit pater vel filius. nō spūs sanctus videt̄ esse a patre et filio. sed pater et filius a spūs sancto. qz idem est ibi diligere qd̄ esse. At supra dictuz est. atqz autoritate Auḡ. sanctū. q̄ in trinitate tria sunt vnus diligens eum qui de illo est. et vnus diligens eum de quo est et ipsa dilectio. et non est aliquis duorum quo genitus a gignente diligitur et genitorem suū diligit. Quibus v̄bis apte significat̄ patrem filium. et filium patrem diligere. ea scz dilectione que nō est aliquis eoz. sed tñ spūs sanctus. Cum idem q̄ sit ibi diligere qd̄ esse. quō dicit̄ pater vel filius nō esse ea dilectione qua alter alterum diligit. Cum ideo pater neqz sapere sapia quā genuit ne ea esse intelligat̄.

¶ Et hec questio inexplicabilis est que excellit infirmitatem hominis.

¶ Difficilem mihi fa-

teor hanc questionem p̄cipue cum ex p̄dictis oritur que similem videt̄ habere rationez. qd̄ mee intelligentie attendens infirmitas turbat̄. cupiens magis ex dictis sanctorū referre q̄ asserre. Optimus em̄ lector est inq̄t hylarius in. j. li. de tri. qui dictoz intelligē-

tiam expectet ex dictis potius q̄ imponat. et retulerit magis q̄ attulerit. neqz cogat id videri dicti. p̄tineri qd̄ an̄ lectionē p̄sumpserit intelligē. s; li. de reb̄ dei sermo ē. p̄cedamus deo sui cognitionē dictisqz eius pia veneratione famulemur. Inuestiget ergo diligenter pius lector rōnem dictozū si forte dictozū aliquā valeat reperire causam qua nota ipsa p̄missa questio aliquaten̄ explicari valeat. Ego aut̄ hanc questionem nō absolvens. sed errorem excludens p̄titor. nō esse dicunt̄ patrem diligere filium vel filium patrem. ea dilectione que ab vtroqz pcedit que nō est aliquis eozū. sed tñ spūs sanctus tanq̄ ea dilectione pater sit vel filius. Sed sic ea pater diligit filium et filius patrem vt etiam pater p se ea que ipse est dilectio diligit. sic et filius. non aut̄ sic vt pater p se nō diligit et filius. sed p eam tantū. Quis hec in illa trinitate inquit Auḡ. opinari vel affirmare p̄summar. Eam tñ questionē lectorū diligenter plenius diiudicandā atqz absoluendā relinquitur ad hoc minus sufficientes.

¶ Hec est distinctio tricesima secunda huius primi libri. In qua magister post q̄ assignationem quorundam appropriatorum determinauit quasdam dubitationes ex assignatione huiusmodi emergentes determinat. Et tria facit. Primum determinat qualiter p̄sone comparantur s̄m p̄prium et appropriatum. spūs sancti. Secundo quomodo circa appropriatum filii. Tertio quomodo circa vtrumqz simul. Primum facit a principio distinctionis vsqz ibi. Preterea diligenter est inue. Secundum ab inde vsqz ibi. Preterea diligenter est notandum. Tertium vero ab inde vsqz ad finem distinctionis. Et tñ de sententia huius distinctionis in generali. In specialia sententia magistri stat in tribus p̄positionibus. quarū prima est hec. Pater et filius diligunt se mutuo. spūs sanctus ab ipsis pcedente. Hanc magister p̄bans querit. An pater et filius diligunt se. spūs sanctus ab ipsis pcedente. Et arguit q̄ nō. Nam diligere et esse in diuinis sunt idē si ergo pater et filius diligunt se. sc. et. videtur ipsos habere esse p̄ spūs sanctum. qd̄ absurdum est. Et magister responderet q̄ pater et filius diligunt se capiēdo diligeremotionaliter. s. put̄ idē est qd̄ cōmunit̄ sp̄ ratio. et sic differ̄ diligere ab essentia s̄m rōnem. et p̄sequens factum argumentum. p̄ illa p̄tē nō clauditur. Secunda p̄positio est hec. Nec pater nec filius sapit sapientia genita vel nascente. Hanc p̄positiones magister p̄bans tres determinat questiones. Prima ē. An pater dicit̄ sapiens sapia quaz genuit. Et arguit q̄ sic. quia pater diligit amorem qui ab ipso pcedit. ideo videt̄ q̄ etiam sapit sapientia eadem quā genuit. Et responderet q̄ ista nō est p̄cedenda. pater sapit sapientia genita. seu pater sapit p̄ illam sapientiam quaz genuit. ne filius qui est sapientia genita videat̄ esse causa sapientie in patre. et hoc confirmat̄ autoritate beati Augustini. Secunda questio est. An filius sit sapiens sapientia genita vel ingenita. Et responderet magister dicens. q̄ filius debet dici sapiens sapientia ingenita. eo q̄ ipse sit sapiens sapia genita. sicut pater. Circa qd̄ notandū q̄ iste due p̄positiones. s. p̄tē ē sapiens sapia genita et filius ē sapiens sapia genita. sicut